

Sygnatura akt XVIII C 638/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Ławrynowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Jeżewska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 r. w Poznaniu

sprawy

z powództwa

Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko

K. N. (1) i Z. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 148.600,96 zł (sto czterdzieści osiem tysięcy sześćset złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 129.821,32 zł od dnia 13 września 2013 r. do dnia zapłaty,

- 18.779,64 zł od dnia 20 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 164.283,52 zł (sto sześćdziesiąt cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 126.000 zł od dnia 6 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 38.283,52 zł od dnia 20 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 26.480 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SS O Magdalena Ławrynowicz

Sygn. akt: XVIII 638/17

UZASADNIENIE

W sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt XVIII Nc 85/17 (obecnie XVIII C 638/17) pozwem z dnia 27 lutego 2017 r. powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwani K. N. (2), Z. K. i J. W. zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 148.600,96 zł z odsetkami:

- od kwoty 129.821,32 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 18.779,64 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych i zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku skutecznego wniesienia przez pozwanych sprzeciwu powód wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych w/w kwoty wraz z kosztami sądowymi i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwani w okresie od dnia 19 listopada 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, tj. do wydania koparko-ładowarki Atlas TC 225LC nr seryjny (...), w wyniku czego (...) sp. z o.o. doznała ubytku majątku. Wobec pozwanych toczyło się postępowanie karne, które zakończyło się prawomocnym skazaniem pozwanych za przewłaszczenie koparko-ładowarki Atlas TC 225LC i orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody poprzez solidarną zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. odpowiedniej sumy. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił (...) sp. z o.o. łącznie kwotę 148.600,96 zł tytułem odszkodowania za kradzież koparko-ładowarki. Powód podniósł, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna, gdyż została wyrządzona czynem niedozwolonym /k. 2-5/

Z kolei w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt XVIII Nc 86/17 (obecnie XVIII C 639/17) pozwem z dnia 27 lutego 2017 r. powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwani K. N. (2), Z. K. i J. W. zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 164.283,52 zł z odsetkami:

- od kwoty 126.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 38.283,52 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych i zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku skutecznego wniesienia przez pozwanych sprzeciwu powód wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych w/w kwoty wraz z kosztami sądowymi i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwani w okresie od dnia 20 października 2011 r. do dnia 12 listopada 2011 r. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, tj. do wydania koparko-ładowarki Terex 860SX nr seryjny (...), w wyniku czego (...) sp. z o.o. doznała ubytku majątku. Wobec pozwanych toczyło się postępowanie karne, które zakończyło się prawomocnym skazaniem pozwanych za przewłaszczenie koparko-ładowarki Terex 860SX i orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody poprzez solidarną zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. odpowiedniej sumy. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił (...) sp. z o.o. łącznie kwotę 164.283,52 zł tytułem odszkodowania za kradzież koparko-ładowarki. Powód podniósł, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna, gdyż została wyrządzona czynem niedozwolonym /k. 2-5/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 marca 2017 r. referendarz sądowy w sprawie o sygn. akt XVIII Nc 85/17, nakazał pozwanym K. N. (2), Z. K. i J. W., aby zapłacili powodowi solidarnie 148.600,96 zł z odsetkami:

a) od kwoty 129.821,32 zł – z odsetkami ustawowymi od 13 września 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 18.779,64 zł – z odsetkami ustawowymi od 20 maja 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

wraz z kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego. /k. 80/

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany K. N. (2) w piśmie z dnia 4 kwietnia 2017 r. Pozwany zaskarżył w całości nakaz zapłaty z dnia 24 marca 2017 r. i wniósł o jego uchylenie podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej, gdzie obowiązuje 3-letni termin przedawnienia. /k. 85/

Sprzeciw od nakazu zapłaty w piśmie z dnia 26 kwietnia 2017 r. złożył również pozwany Z. K. i wniósł w całości o jego uchylenie również podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. /k. 91/

Wobec J. W. nakaz zapłaty z dnia 24 marca 2017 r. uprawomocnił się z dniem 15 kwietnia 2017 r. /k. 98/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 marca 2017 r. referendarz sądowy w sprawie o sygn. akt XVIII Nc 86/17, nakazał pozwanym K. N. (2), Z. K. i J. W., aby zapłacili powodowi solidarnie 164.283,52 zł z odsetkami:

a) od kwoty 126.000 zł – z odsetkami ustawowymi od 6 lipca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 38.283,52 zł – z odsetkami ustawowymi od 20 maja 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego. /k. 85 akt sprawy XVIII C 639/17/

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany K. N. (2) w piśmie z dnia 4 kwietnia 2017 r. Pozwany zaskarżył w całości nakaz zapłaty z dnia 24 marca 2017 r. i wniósł o jego uchylenie podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej, gdzie obowiązuje 3-letni termin przedawnienia.

Sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 24 marca 2017 r. w piśmie z dnia 26 kwietnia 2017 r. złożył również pozwany Z. K. i wniósł o jego uchylenie w całości i podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Wobec J. W. nakaz zapłaty z dnia 24 marca 2017 r. w sprawie XVIII Nc 86/17 uprawomocnił się z dniem 15 kwietnia 2017 r.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2017 r. Sąd w sprawie XVIII C 638/17 i w sprawie XVIII C 639/17 zarządził połączenie spraw XVIII C 638/17 i 639/17 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i dalszego prowadzenia pod sygn. akt XVIII C 638/17. /k. 99 akt sprawy XVIII C 638/17/.

Pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Ponadto wskazał, że pozwani zostali skazani za popełnienie przestępstwa, wobec czego termin przedawnienia roszczeń uległ wydłużeniu do lat dwudziestu. Zważywszy na fakt, iż szkoda miała miejsce w okresie od dnia 19 listopada 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r., roszczenie wobec pozwanych nie uległo przedawnieniu. /k. 104 akt sprawy XVIII C 638/17/

Na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. /k. 115 akt sprawy XVIII C 638/17/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2008 r. firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) nabyła koparkę marki Atlas TC 225 o numerze seryjnym (...). Koparka została ubezpieczona w Towarzystwie (...) S.A. Do polisy ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) -09 z dnia 30 czerwca 2011 r. został wystawiony certyfikat. Koparka została ubezpieczona na okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.

W listopadzie 2011 r. pozwany K. N. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), na podstawie umowy najmu nr (...), wynajął od (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) koparkę marki Atlas TC 225LC.

Bezsporne, nadto dowód: dowód przyjęcia środka trwałego do użytkowania (k. 17 w aktach sprawy XVIII C 638/17), umowa najmu nr (...) (k. 18 w aktach sprawy XVIII C 638/17), warunki umowy najmu (k. 19 w aktach sprawy XVIII C 638/17), certyfikat do polisy ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) -09 (k. 20-21 w aktach sprawy XVIII C 638/17), polisa ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) -09 z dnia 30 czerwca 2011 r. (k. 52-55 w aktach sprawy XVIII C 638/17), (...) (k. 56-60 w aktach sprawy XVIII C 638/17).

W dniu 30 października 2008 r. firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) nabyła koparko-ładowarkę marki T. (...) o numerze seryjnym (...). Koparka została ubezpieczona w Towarzystwie (...) S.A. Do polisy ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) z dnia 30 czerwca 2011 r. został wystawiony certyfikat. Koparka została ubezpieczona na okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.

W dniu 10 listopada 2011 r. pozwany K. N. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), na podstawie umowy najmu nr (...), wynajął od (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) koparko-ładowarkę marki Terex 860SX.

Bezsporne, nadto dowód: dowód przyjęcia środka trwałego do użytkowania (k. 17 w aktach sprawy XVIII C 639/17), umowa najmu nr (...) (k. 18 w aktach sprawy XVIII C 639/17), warunki umowy najmu (k. 19 w aktach sprawy XVIII C 639/17), certyfikat do polisy ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) -09 (k. 20-21 w aktach sprawy XVIII C 639/17), polisa ubezpieczenia maszyn i urządzeń budowlanych nr (...) (...) z dnia 30 czerwca 2011 r. (k. 53-56 w aktach sprawy XVIII C 639/17), zestawienie maszyn i urządzeń (k. 57-58 w aktach sprawy XVIII C 639/17), OWU Maszyn i Urządzeń Budowlanych (k. 59-63 w aktach sprawy XVIII C 639/17).

W okresie od dnia 20 października 2011 r. do dnia 12 listopada 2011 r. w bliżej nieustalonym miejscu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu J. W. przywłaszczył powierzone K. N. (2), na podstawie umowy najmu o nr (...) zawartej z Firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), po uprzednim posłużeniu się jako autentycznym podrobionym zeznaniem o wysokości osiągniętego przez K. N. (2) dochodu PIT-36 za 2010 r., mienie znacznej wartości w postaci koparko-ładowarki marki T. (...) o nr seryjnym (...), czym spowodował straty w kwocie 240.000,00 zł na szkodę (...) sp. z o.o.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie III K 251/12 uznał J. W. winnego doprowadzenia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 240.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano J. W. solidarnie z pozostałymi współsprawcami do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 302.115,52 zł na rzecz (...) sp. z o.o.

Bezsporne, nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/12 (k. 22-29 w aktach sprawy XVIII C 639/17).

W okresie od dnia 20 października 2011 r. do dnia 12 listopada 2011 r. w (...), B., K. N. (2) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., Z. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim posłużeniu się jako autentycznym podrobionym zeznaniem o wysokości osiągniętego przez K. N. (2) dochodu PIT-36 za 2010 r., wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) co do faktycznego prowadzenia przez K. N. (2) działalności gospodarczej, co do zamiaru najmu sprzętu w postaci koparko-ładowarki marki Terex 860SX o nr seryjnym (...) oraz zamiaru zwrotu ww. sprzętu wskazanego w umowie najmu o nr (...) zawartej z Firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), podczas gdy w rzeczywistości mieli zamiar dalszej odsprzedaży w/w sprzętu po jego wydaniu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...)

W związku z powyższym zostało wszczęte przeciwko pozwanym K. N. (2) i Z. K. postępowanie karne.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie III K 232/12 uznał K. N. (2) i Z. K. winnych doprowadzenia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 240.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem środka karnego nałożono solidarnie na oskarżonych K. N. (2) i Z. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami solidarnie z J. W. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie III K 251/12 poprzez zapłatę kwoty 302.115,52 zł na rzecz (...) sp. z o.o.

Bezsporne, nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 232/12 (k. 30-52 w aktach sprawy XVIII C 639/17).

W okresie od dnia 19 listopada 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w bliżej nieustalonym miejscu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu J. W. przywłaszczył powierzone K. N. (2), na podstawie umowy najmu o nr (...) zawartej z Firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), po uprzednim posłużeniu się jako autentycznym podrobionym zeznaniem o wysokości osiągniętego przez K. N. (2) dochodu PIT-36 za 2010 r., mienie znacznej wartości w postaci koparki marki Atlas TC 225LC o nr seryjnym (...), czym spowodował straty w kwocie 375.000,00 zł na szkodę (...) sp. z o.o.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w sprawie o sygn. akt III K 251/12 uznał winnego J. W. doprowadzenia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 375.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano J. W. solidarnie z pozostałymi współsprawcami do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 302.115,52 zł na rzecz (...) sp. z o.o.

Bezsporne, nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/12 (k. 22-28 w aktach sprawy XVIII C 638/17).

W okresie od dnia 19 listopada 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w (...), B., K. N. (2) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., Z. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim posłużeniu się jako autentycznym podrobionym zeznaniem o wysokości osiągniętego przez K. N. (2) dochodu PIT-36 za 2010 r., wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) co do faktycznego prowadzenia przez K. N. (2) działalności gospodarczej, co do zamiaru najmu sprzętu w postaci koparki marki Atlas TC 225LC o nr seryjnym (...) oraz zamiaru zwrotu ww. sprzętu wskazanego w umowie najmu o nr (...) zawartej z Firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), podczas gdy w rzeczywistości mieli zamiar dalszej odsprzedaży w/w sprzętu po jego wydaniu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...)

W związku z powyższym zostało wszczęte przeciwko pozwanym K. N. (2) i Z. K. postępowanie karne.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie III K 232/12 uznał K. N. (2) i Z. K. winnych doprowadzenia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 375.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem środka karnego nałożono solidarnie na oskarżonych K. N. (2) i Z. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami solidarnie z J. W. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie III K 251/12 poprzez zapłatę kwoty 302.115,52 zł na rzecz (...) sp. z o.o.

Bezsporne, nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 232/12 (k. 29-51 w aktach sprawy XVIII C 638/17).

W dniu 5 stycznia 2012 r. (...) Budowlane Sp. z o.o. z siedzibą w (...) zgłosiła powodowi Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. przywłaszczenie koparko-ładowarki 860 SX oraz koparki Atlas TC 225. Jako wysokość szkody wskazano kwotę 500.000,00 zł netto.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, powód wydał następujące decyzje i wypłacił odszkodowania:

1. Decyzją z dnia 9 maja 2012 r. powód przyznał (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) odszkodowanie za przywłaszczenie koparki gąsienicowej marki Atlas TC 225 w wysokości 129.821,32 zł. W dniu 30 kwietnia 2012 r. polecono wypłatę kwoty 129.821,32 zł. Ubezpieczony wezwał powoda do dopłaty odszkodowania, skutkiem czego dokonano ponownego wyliczenia faktycznej wartości należnego odszkodowania. Następnie w dniu 24 sierpnia 2012 r. przyznano (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) dopłatę odszkodowania w wysokości 18.779,64 zł, szacując wartość szkody na łączną kwotę 148.600,96 zł. W tym samym dniu polecono wypłatę odszkodowania w wysokości 18.779,64 zł.

2. Decyzją z dnia 9 maja 2012 r. powód przyznał (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) odszkodowanie za przywłaszczenie koparko-ładowarki marki Terex 860SX w wysokości 126.000 zł. W dniu 30 kwietnia 2012 r. polecono wypłatę kwoty 126.000 zł. Ubezpieczony wezwał powoda do dopłaty odszkodowania, skutkiem czego dokonano ponownego wyliczenia faktycznej wartości należnego odszkodowania. Następnie w dniu 24 sierpnia 2012 r. przyznano (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) dopłatę odszkodowania w wysokości 12.096,59 zł, szacując wartość szkody na łączną kwotę 138.096,59 zł. W tym samym dniu polecono wypłatę odszkodowania w wysokości 12.096,59 zł. Ostatecznie wartość szkody została ustalona w piśmie z dnia 4 grudnia 2012 r. na łączną kwotę 164.283,52 zł. Przyznano dopłatę w wysokości 26.186,93 zł.

Bezsporne, nadto dowód: formularz zgłoszenia szkody (k. 16 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i XVIII C 639/17), oświadczenie (k. 61 w katach sprawy XVIII C 638/17 i k. 64 w aktach sprawy XVIII C 639/17), decyzja z dnia 9 maja 2012 r. o przyznaniu odszkodowania (k. 62-63 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 65-66 w aktach sprawy XVIII C 639/17), polecenie wypłaty odszkodowania z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k. 64 w katach sprawy XVIII C 638/17 i k. 67 w aktach sprawy XVIII C 639/17), decyzja z dnia 24 sierpnia 2012 r. przyznaniu odszkodowania (k. 65-66 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 68-69 w aktach sprawy XVIII C 639/17), polecenie wypłaty odszkodowania z dnia 24 sierpnia 2012 r. (k. 67 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 70 w aktach sprawy XVIII C 639/17), kalkulacja szkody za koparkę marki Atlas TC 225 (k. 68-70 w aktach sprawy XVIII C 638/17), wyliczenie wartości szkody wg wartości rzeczywistej (k. 71-72 w aktach sprawy XVIII C 639/17), decyzja z dnia 4 grudnia 2012 r. przyznaniu odszkodowania (k. 73-74 w aktach sprawy XVIII C 639/17), polecenie wypłaty odszkodowania z dnia 30 listopada 2012 r. (k. 75 w aktach sprawy XVIII C 639/17),

Zgodnie z § 9 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Maszyn i Urządzeń Budowlanych z dnia 13 lipca 2012 r., w przypadku szkody całkowitej, jeżeli ubezpieczona pozycja przedmiotu ubezpieczenia została zniszczona lub utracona, A. wypłaca odszkodowanie w wysokości wartości rzeczywistej tej pozycji, bezpośrednio przed wydarzeniem się szkody.

Zgodnie z treścią § 7 pkt 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Maszyn i Urządzeń Budowlanych z dnia 13 lipca 2012 r., jeżeli suma ubezpieczenia jest niższa od wartości ubezpieczenia urządzenia nowego, A. spełnia świadczenie w stosunku, w jakim suma ubezpieczenia ma się do wartości ubezpieczenia.

Dowód: OWU Maszyn i Urządzeń Budowlanych (k. 56-60 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 59-63 w aktach sprawy XVIII C 639/17).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2013 r. powód wezwał K. N. (1), (...) do zapłaty kwoty 129.821,32 zł. Następnie pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. wezwał do zapłaty całej należnej wysokości odszkodowania w kwocie 148.600,96 zł. Przedmiotem wezwań regresowych było odszkodowanie wypłacone (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) za utratę koparki marki Atlas TC 225LC.

Pismem z dnia 14 czerwca 2012 r. powód wezwał K. N. (1), (...) do zapłaty kwoty 126.000,00 zł, a następnie pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. do zapłaty całej należnej wysokości odszkodowania w kwocie 164.283,52 zł w związku z wypłaconym na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) odszkodowaniem za utratę koparko-ładowarki Terex 860 SX.

Powód zarówno w wezwaniu do zapłaty z dnia 14 czerwca 2012 r., 22 sierpnia 2013 r. jak i 22 kwietnia 2014 r. wyznaczył termin 14 dni na spełnienie świadczenia.

W dniu 3 marca 2016 r. powód wezwał Z. K. oraz w dniu 6 kwietnia 2016 r. J. W. do zapłaty odszkodowania w łącznej wysokości 312.884,48 zł tytułem odszkodowania za koparko-ładowarkę TEREX 860SX oraz Atlas TC 225LC.

Dowód: wezwanie regresowe z dnia 22 sierpnia 2013 r. (k. 71 w aktach sprawy XVIII C 638/17), przedsądowe wezwanie regresowe z dnia 28 kwietnia 2014 r. (k. 72 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 77 w aktach sprawy XVIII C 639/17), wezwanie regresowe z dnia 14 czerwca 2012 r. (k. 76 w aktach sprawy XVIII C 639/17), wezwania do zapłaty z dnia 3 marca 2016 r. wraz dowodem nadania (k. 73-75 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 78-80 w aktach sprawy XVIII C 639/17), wezwania do zapłaty z dnia 6 kwietnia 2016 r. wraz z dowodem nadania (k. 76-78 w aktach sprawy XVIII C 638/17 i k. 81-83 w aktach sprawy XVIII C 639/17).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach obu spraw i wyszczególnionych powyżej.

Dokumenty zebrane w aktach sprawy i stanowiące postawę ustaleń faktycznych Sąd uznał za wiarygodne, zwłaszcza że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości ani autentyczności.

Na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 r. Sąd pominął pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone w pozwie, albowiem okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie były pomiędzy stronami sporne, a pozwani Z. K. i K. N. (1) podnieśli wyłącznie zarzut przedawnienia. W świetle powyższego przeprowadzenie wnioskowanych dowodów prowadziłoby wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 503 § 1 k.p.c., pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Stosowanie zaś do art. 505 § 1 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę. W § 2 art. 505 k.p.c. wskazano, iż nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpozwanym o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Zatem na wstępie należy stwierdzić, że wskutek prawidłowego wniesienia przez pozwanych Z. K. i K. N. (2) sprzeciwów od nakazów zapłaty, nakazy zapłaty wydane w dniu 24 marca 2017 r. w postępowaniu upominawczym utraciły moc w części odnoszącej się do tych pozwanych, natomiast uprawomocniły się wobec pozwanego J. W..

Powód wnosił o zasądzenie równowartości odszkodowania wypłaconego (...) sp. z o.o. w związku z utratą przywłaszczonych przez pozwanych K. N. (2) i Z. K. dwóch maszyn: koparki Atlas TC 225LC oraz koparko-ładowarki Terex 860SX w kwotach odpowiednio 148.600,96 zł i 164.283,52 zł.

Wobec pozwanych toczyło się postępowanie karne, w wyniku którego Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny w sprawie o sygn. akt III K 232/12 wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. , w punkcie 34 wyroku, tytułem środka karnego nałożył na pozwanych obowiązek solidarnego naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 302.115,52 zł na rzecz (...) sp. z o.o.

Wobec powyższego Sąd rozpoznający niniejszą sprawę z urzędu zobligowany był do zbadania czy nie zachodzi w niniejszej sprawie negatywna przesłanka procesowa tj. powaga rzeczy osądzonej (res iudicata). Zgodnie bowiem z art. 199 § pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Kwestię prawnokarnego obowiązku naprawienia szkody w kontekście powagi rzeczy osądzonej wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 kwietnia 2015 r. (V CSK 379/14, LEX nr 1677143), w którym wskazał, że „ Res iudicata odnosi się tylko do tych orzeczeń, które „osądzają” sprawę, a więc merytorycznych orzeczeń rozstrzygających sporny między stronami występującymi w określonych rolach procesowych stosunek prawny w oparciu o określoną podstawę faktyczną i prawną. Przedmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej wyznacza przedmiot rozstrzygnięcia sądu w związku z podstawą tego rozstrzygnięcia. Czym innym jest przesłanka powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 366 k.p.c., a czym innym dająca się zauważyć na tle przepisów prawa cywilnego i karnego, kwestia możliwości występowania pochodzących od sądu karnego i cywilnego sądowych tytułów egzekucyjnych dotyczących obowiązku naprawienia tej samej szkody wyrządzonej przestępstwem oraz kwestia wpływu istnienia wcześniejszego prawomocnego wyroku karnego orzekającego o tego rodzaju środku probacyjnym na możliwość dochodzenia przez pokrzywdzonego naprawienia szkody w odrębnym postępowaniu cywilnym.”

Z powyższego wynika, że przedmiot niniejszego postępowania nie jest objęty powagą rzeczy osądzonej, a obowiązek naprawienia szkody orzeczony względem pozwanych w pkt 34 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie III K 232/12 jest środkiem karnym niezależnym od roszczenia, którego można odrębnie dochodzić w procesie cywilnym.

Powód swoje roszczenie opierał na podstawie art. 828 § 1 k.c. w związku z art. 415 k.c. wskazując, że spełnił świadczenie na rzecz ubezpieczonego ((...) sp. z o.o. z siedzibą w (...)) w związku z utratą dwóch maszyn.

Zgodnie z art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania; jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że na gruncie niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że pozwani są odpowiedzialni za szkodę, której doznał ubezpieczający - (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...)

W myśl bowiem art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jak zostało zaś ustalone w sprawie, pozwani Z. K. i K. N. (2) przywłaszczyli sprzęt należący do (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) w postaci koparko-ładowarki marki Terex 860SX o nr seryjnym (...) oraz koparki marki Atlas TC 225LC o nr seryjnym (...), za co zostali skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie III K 232/12 za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jak zaś stanowi art. 11 k.p.c. ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Tym samym pozwani K. N. (2) oraz Z. K. są osobami trzecimi w rozumieniu art. 828 § 1 k.c. odpowiedzialnymi za szkodę w postaci utraty przez ubezpieczonego ((...) sp. z o.o. z siedzibą w (...)) koparko-ładowarki marki Atlas TC 225LC oraz koparki Terex 860SX i to do wysokości wypłaconego odszkodowania, którego zresztą nie kwestionowali.

Odpowiedzialność ich ma przy tym charakter solidarny, albowiem zgodnie z art. 441 § 1 k.c. jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna.

Z kolei powód na podstawie art. 828 § 1 k.c. nabył z mocy prawa roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę (pозwanym) do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Jedyne zarzuty jakie pozwani wnieśli w obu sprawach to zarzuty przedawnienia roszczeń. Zarzuty te były bezzasadne.

Ogólne przepisy regulujące instytucję przedawnienia zostały zawarte w art. 117 i 118 k.c. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W zakresie umowy ubezpieczenia przepis szczególny – art. 819 k.c. stanowi inaczej. Mianowicie w art. 819 § 1 k.c. przyjęta jest ogólna zasada, że roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Z treści § 3 i 4 powołanego przepisu wynika jednak, że art. 819 § 1 k.c. dotyczy roszczeń ubezpieczonego względem ubezpieczyciela, a nie jakichkolwiek roszczeń związanych z umową ubezpieczenia.

W konsekwencji zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanych należy oceniać przez pryzmat art. 118 k.c., w szczególności czy jest przepis szczególny, który stanowi, że roszczenie powoda, niewątpliwie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawnia się w terminie dłuższym niż trzy lata.

W doktrynie wskazuje się, że na podstawie art. 828 § 1 k.c. ubezpieczyciel nabywa to samo roszczenie, które przysługiwało ubezpieczonemu przez sam fakt zapłaty odszkodowania. Z tym samym momentem traci je ubezpieczający, a ubezpieczyciel nabywa wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c. (H. Ciepła, T. Żyznowski, Głosa do wyroku Sądu Wojewódzkiego w Siedlcach z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30).

W wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt XII Ga 284/13 (LEX nr 1715404) przyjęto, że „przepis art. 828 § 1 k.c. przewiduje szczególny przypadek podstawienia (subrogacji) w porównaniu z regulacją wstąpienia w prawa wierzyciela, o którym mowa w art. 518 § 1 pkt 4 i § 3 k.c. Stosownie do art. 828 § 1 k.c. na ubezpieczyciela przechodzi z mocy samego prawa roszczenie ubezpieczającego do sprawców szkody. Roszczenie ubezpieczyciela do osoby odpowiedzialnej za szkodę jest tym samym roszczeniem, które przysługuje ubezpieczonemu poszkodowanemu przeciwko sprawcy szkody. Nie jest to roszczenie z tytułu umowy ubezpieczenia. Oznacza to nie tylko, że wierzytelność nabyta przez ubezpieczyciela jest, co do natury, tą samą, jaką w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę miał ubezpieczający, ale również i to, że w procesie dłużnik nie może być w gorszej sytuacji, niżby był w procesie odszkodowawczym, wdrożonym przez poszkodowanego ubezpieczającego. W konsekwencji na ubezpieczyciela wierzytelność przechodzi wraz z istniejącymi ograniczeniami (art. 513 k.c.). Istota regresu polega bowiem na zmianie wierzyciela w stosunku zobowiązaniowym między poszkodowanym a osobą odpowiedzialną za szkodę, a to przez wejście ubezpieczyciela w miejsce poszkodowanego, a następnie na realizacji roszczenia. Roszczenie regresowe ubezpieczyciela ma zatem charakter pochodny, zależny od istnienia zobowiązania, z tytułu którego może być wykonywane. W rezultacie roszczenia regresowe ubezpieczyciela ulegają przedawnieniu w takich warunkach, w których przedawnia się nabyte przezeń roszczenie ubezpieczającego do osoby trzeciej, odpowiedzialnej na szkodę w ubezpieczonym mieniu (art. 828 § 1 k.c.).”

Sąd w niniejszym składzie w pełni podzielając powyższy pogląd w konsekwencji uznał, że do przedawnienia roszczeń w ustalonym w sprawie stanie faktycznym ma zastosowanie przepis szczególny dotyczący przedawnienia roszczeń z czynów niedozwolonych.

I tak, zgodnie z art. 442¹ k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, z tym, że termin ten nie może być

dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (§ 1); natomiast jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 2).

Podstawy kwalifikacji prawnej zdarzenia szkodzącego, jako zbrodni i występku, określa kodeks karny, jednak dla zastosowania art. 442¹ § 2 k.c. nie jest wymagane, aby sprawca został skazany, ponieważ stosownych ustaleń co do przestępczego charakteru czynu wyrządzającego szkodę może dokonać sąd cywilny (por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 1975 r., II CR 660/75, OSP 1977, z. 7–8, poz. 132, z głosem S. Grzybowskiemu tamże; wyrok SN z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 633/00, OSN 2003, nr 17, poz. 422). Sąd cywilny związany jest natomiast ustaleniami sądu karnego nie tylko co do kwalifikacji czynu, ale i czasu popełnienia przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 18 lipca 1972 r., I PR 343/71, OSN 1973, nr 4, poz. 65).

Wobec skazania pozwanych prawomocnym wyrokiem za czyn polegający na dorowadzeniu (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości i przywłaszczenie koparko – ładowarki i koparki, nie budzi wątpliwości, że pozwani dopuścili się przestępstwa na szkodę ubezpieczonego (...) sp. z o.o. Skoro zatem szkoda wyniknęła z przestępstwa, to roszczenie o jej naprawienie, zgodnie z art. 442¹ § 2 k.c., przedawnia się w terminie lat 20 od dnia jego popełnienia i to bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobach obowiązanych do jej naprawienia. Taki sam termin przedawnienia ma zastosowanie do roszczenia powoda, który z mocy prawa wstępując w prawa wierzyciela nie może być w gorszej sytuacji od ubezpieczonego.

Na gruncie niniejszej sprawy oznacza to, że 20 – letni termin przedawnienia jeszcze nie minął, gdyż popełnianie przez pozwanych przestępstw objętych wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. miało miejsce w 2011 r.

Z tych względów zarzuty przedawnienia okazały się nieskuteczne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanych K. N. (2) i Z. K. solidarnie na rzecz powoda:

1. kwotę 148.600,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 129.821,32 zł od dnia 13 września 2013 r. do dnia zapłaty,

- 18.779,64 zł od dnia 20 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

2. kwotę 164.283,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 126.000 zł od dnia 6 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 38.283,52 zł od dnia 20 maja 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd zasądził świadczenie na rzecz powoda solidarnie od pozwanych na podstawie wyżej powołanego art. 441 § 1 k.c.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i 455 k.c.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie zaś z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powód wezwał pozwanych do zapłaty świadczeń wyznaczając terminy ich płatności. Uwzględniając te okoliczności Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po terminach określonych w wezwaniach.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 wyroku obciążając nimi pozwanych w całości na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty poniesione przez powoda w obu sprawach złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w wysokości 2 x 5.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 2 x 17 zł. Ponadto powód w obu sprawach poniósł opłatę sądową od pozwów w wysokości 7.431 zł + 8.215 zł, łącznie 15.646 zł. Tym samym powód w obu połączonych sprawach poniósł łącznie koszty procesu w wysokości 26.480 zł. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 26.480 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz